

" মৰমৰ সন্তানসকল – নিজকে আত্মা বুলি উপলব্ধি কৰি , আত্মা ভাইৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰা , দৃষ্টি এনেকৈ দৃঢ় কৰা তেতিয়া ভূত প্ৰৱেশ নকৰিব , যেতিয়া কোনো ভূত দেখা তেতিয়া নিজকে তাৰ পৰা কাৰাবিয়া কৰি লোৱা "

প্ৰশ্ন: পিতাৰ হৈ যোৱাৰ পিছতো সন্তানসকলৰ কোনোবা আস্তিক কোনোবা নাস্তিক, সেয়া কেনেকৈ?

উত্তৰ: ১- আস্তিক সেইজন যিয়ে ঈশ্বৰীয় নিয়ম পালন কৰে, দেহী-অভিমানী হৈ থকাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰে আৰু নাস্তিক সেইজন যিয়ে ঈশ্বৰীয় নিয়মৰ বিৰুদ্ধে ভূতৰ বশৱৰ্তী হৈ পৰম্পৰ কাজিয়া-পেচাল কৰি থাকে। ২- আস্তিক সন্তানে দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধৰ পৰা বুদ্ধিযোগ আতৰাই নিজকে ভাই-ভাই বুলি ভাবে। নাস্তিক দেহ-অভিমানত থাকে।

ওঁম শাস্তি:প্ৰথমতে পিতাই সন্তানসকলক বুজায় যে হে সন্তানসকল বুদ্ধিত সদায় এইটো স্মৃতি ৰাখা যে শিৱবাবা আমাৰ পৰম পিতাও হয়, পৰম শিক্ষকো হয়, পৰম সংগুৰুও হয়। এইটো প্ৰথমতে বুদ্ধিত নিশ্চয় ৰাখিব লাগে। প্ৰত্যেকে নিজকে জানিব পাৰে যে আমাৰ বুদ্ধিত স্মৃতি আছিল নে নাই। যদি বুদ্ধিত স্মৃতি আছে তেন্তে আস্তিক হয়, নাহিলে নাস্তিক। বিদ্যাৰ্থীৰ বুদ্ধিত তৎক্ষণাত আহিব লাগে যে শিক্ষক আহিছে। তেওঁ শিক্ষকো হয় আৰু উভতাই লৈ যাওঁতা সংগুৰুও হয়। স্মৃতি আছিল আনন্দৰ সীমা নোহোৱা হ'ব। নহ'লে নিজৰে দুখ-কষ্টৰ দুনিয়াৰ ছিঃ ছিঃ কথাত, ভিন্ন ভিন্ন চিন্তা কৰি বহি থাকে। দ্বিতীয় কথা বহুত সন্তানে সোধে যে বিনাশলৈ কিমান সময় বাকী আছে। কোৱা, এয়া সুধিবলগীয়া কথা নহয়। প্ৰথমতে এয়া আমাক কোনে বুজাইছে তেওঁক জানি লোৱা। প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় দিয়া। অভ্যাস হৈ গ'লে বুজাব, নহ'লে পাহৰি যাব। পিতাই কিমান কয় – নিজকে আত্মা বুলি উপলব্ধি কৰা। আনক আত্মাৰ দৃষ্টিৰে চোৱা, কিন্তু সেই দৃষ্টি স্থায়ী হৈ নাথাকে। এটাকাত এক অনাও কাচিৎহে থাকে। যেন বুদ্ধিত নাথাকেই। এয়া পিতাই কোনো অভিশাপ নিদিয়ে। এয়াতো পিতাই বুজায় যে জ্ঞান বহুত উচ্চ। ৰাজ্য স্থাপনা হয়। দুখীয়াৰ পৰা চহকী হয়। চহকী কম সংখ্যক হয়। বাকী দুখীয়া ক্ৰমানুসৰি হয়। শেষ নম্বৰধাৰী জনৰ বুদ্ধিত কেতিয়াও কোনো কথা ধাৰণ হ'ব নোৱাৰে। গতিকে প্ৰথমতে যেতিয়া কাৰোবাক বুজোৱা তেতিয়া শিৱবাবাৰ যি 32 গুণৰ সৈতে চিত্ৰ বনোৱা হৈছে তাৰ ওপৰত বুজাব লাগে। তাতো লিখা আছে চুপ্ৰিম ফাদাৰ (পৰম পিতা), চুপ্ৰিম টিচৰ (পৰম শিক্ষক), সংগুৰু।

প্ৰথমতে যেতিয়া এইটো নিশ্চয় হ'ব যে বুজাওঁতাজন চুপ্ৰিম ফাদাৰ হয় তেন্তে মনলৈ সংশয় নাহিব। পিতাৰ বাহিৰে এই স্থাপনা কোনেও কৰিব নোৱাৰে। তোমালোকে যেতিয়া বুজোৱা যে এই স্থাপনা হৈ আছে তেতিয়া তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত এইটো নিশ্চয় আহিব লাগে যে ওঁলোকক বুজাওঁতা কোনোবা আছে। কোনো মনুষ্যইতো এনেকৈ ক'ব নোৱাৰে যে ৰাজ্য স্থাপন হৈ আছে। গতিকে প্ৰথমতে পিতাৰ প্ৰতি নিশ্চয় দৃঢ় কৰিব লাগে। আমাক পৰমাত্মা পিতাই পঢ়ায়। এইয়া কোনো মনুষ্যৰ মত নহয়, এইয়া ঈশ্বৰীয় মত। নতুন দুনিয়াতো নিশ্চয় পিতাৰ দ্বাৰাই স্থাপন হ'ব। পুৰণি দুনিয়াৰ বিনাশ, এয়াও পিতাৰেই কাম। এইটো নিশ্চয় যেতিয়ালৈকে নহ'ব সুধিয়েই থাকিব যে কেনেকৈ হয় সেয়েহে প্ৰথমতে শ্ৰীমতৰ কথা বুদ্ধিত ধাৰণ কৰাবলগীয়া হয় তেতিয়াহে আগলৈ বুজিব পাৰিব। নহ'লে মনুষ্যৰ মত বুলি বুজি লয়। প্ৰত্যেক মনুষ্যৰে মত বেলেগ হয়। মনুষ্যৰ মত একে হ'ব নোৱাৰে। এই সময়ত তোমালোকক মত দিওঁতা এজনেই। তেওঁৰ শ্ৰীমতত নিয়ম অনুসৰি চলাটো সেয়াও অতি কঠিন। পিতাই কয় – দেহী-অভিমানী হোৱা। এনেকৈ ভাবা যে আমি ভাই-ভাইৰ লগত কথা পাতো তেতিয়া কাজিয়া-পেচাল কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰে। দেহ-অভিমানত আহিলে বুজিবা নাস্তিক। দেহী-অভিমানী নহ'লে তেওঁ নাস্তিক। দেহী-অভিমানী হ'লে বুজিবা আস্তিক। দেহ-অভিমান বহুত ক্ষতিকাৰক। অলপো কাজিয়া-পেচাল কৰিলে বুজিবা নাস্তিক। পিতাক নাজানেই। যদি ক্ৰোধৰ ভূত আছে তেন্তে নাস্তিক। পিতাৰ সন্তানসকলৰ মাজত ভূত ক'ৰ পৰা আহিল। তেওঁ আস্তিক হৈ নাথাকিল। লাগিলে যিমানেই নকওঁক মোৰ পিতাৰ প্ৰতি বহুত মৰম আছে। কিন্তু ঈশ্বৰীয় নিয়মৰ বিৰুদ্ধে কথা ক'লে, তেন্তে ৰাৱণ সম্প্ৰদায়ৰ বুলি বুজিব লাগে। দেহ-অভিমানত আছে। কাৰোবাৰ মাজত ভূত দেখিলে বা দৃষ্টি বেয়া যেন দেখিলে তেন্তে আঁতৰি যাব লাগে। ভূতৰ সন্মুখত থিয় হৈ থাকিলে ভূতৰ প্ৰৱেশ হৈ যাব। ভূতে ভূতৰ লগত কাজিয়া কৰিবলৈ লাগি যায়। ভূত যদি আহে তেন্তে পুৰা নাস্তিক। দেৱতাসকল সৰ্বগুণ সম্পন্ন হয় সেই গুণ যদি নাই তেন্তে নাস্তিক। নাস্তিকে জানো উত্তৰাধিকাৰ ল'ব পাৰিব। অলপমানো দুৰ্বলতা থাকিব নালাগে। নহ'লে বহুত শাস্তি খাই প্ৰজা হ'বগৈ লাগিব। ভূতৰ পৰা দূৰৈত থাকিব লাগে। ভূতৰ সন্মুখীন হ'লে ভূত আহি যাব। ভূতৰ কেতিয়াও সন্মুখীন হব নালাগে। তেনে লোকৰ লগত বেছি কথাও পাতিব নালাগে। পিতাই কয় - এইয়া হৈছে ভূতৰ দুনিয়া। ভূত

যেতিয়ালৈকে আতৰি নাযায়, তেন্তে শাস্তিও খাব লাগিব। পদো পাব নোৱাৰিব। যুদ্ধতো এখনেই। কোনোবা চহকী হৈ যায় কোনোৱা দুখীয়া হৈ যায়। চহকীৰ দুনিয়া আছিল এতিয়া দৰিদ্ৰৰ দুনিয়া হৈ গ'ল। সকলোৰে মাজত ভূত আছে। ভূত আতৰাবলৈ পুৰা পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত। বাবাই মুৰুলীত বহুত বুজায়। ভিন্ন ভিন্ন স্বভাৱৰ থাকে তাৰ কথাই নুসুধিবা।

সেয়েহে প্ৰদৰ্শনী আদিত প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। পিতা কিমান মৰমিয়াল। তেওঁ আমাক এনেকুৱা দেৱতা কৰি তোলে। গায়নো আছে, মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলাতো....., দেৱতাসকল আছিল সত্যযুগত তেন্তে নিশ্চয় তাৰ আগতে কলিযুগ আছিল। এই সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞানো এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে। তাত এই জ্ঞান দেৱতাসকলৰ নাথাকিব। এতিয়া তোমালোক নলেজফুল (জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ) হোৱা আকৌ পদ প্ৰাপ্ত হৈ গ'লে তেতিয়া এই জ্ঞানৰ কোনো প্ৰয়োজন নাথাকে। এইয়া হ'ল বেহদৰ পিতা, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকে 21 প্ৰজন্মলৈ স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰা। তেন্তে এনেকুৱা পিতাক কিমান স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবাই নিতৌ বুজায় - সদায় বুজিবা যে শিৱবাবাই আমাক বুজাই আছে। শিৱবাবাই এই ৰথৰ দ্বাৰা আমাক পঢ়াই আছে। তেওঁ আমাৰ পিতা, শিক্ষক, গুৰু হয়। এইয়া হ'ল বেহদৰ পঢ়া। তোমালোকে বুজি পোৱা প্ৰথমে আমি তুম্বু বুদ্ধিৰ আছিলো। এই কলেজৰ বিষয়ে কোনেও একোৱে গম নাপায় সেয়েহে বুজোৱা সময়ত ভালদৰে সূক্ষ্ম ৰীতিৰে বুজাব লাগে। কৃষ্ণৰতো কথাই নাই। পিতাই বুজাইছে কৃষ্ণৰ কোনো চৰিত্ৰই নাই। শিৱবাবাৰ বাহিৰে ব্ৰহ্মা, বিষ্ণু, শংকৰৰো চৰিত্ৰ থাকিব নোৱাৰে। চৰিত্ৰ এজনৰেই আছে যিয়ে মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলে। বিশ্বক স্বৰ্গ কৰি তোলে। তোমালোক সেই পিতাৰ শ্ৰীমতত চলা। পিতাৰ সহায়কাৰী হোৱা। পিতা নথকাহঁতেন তোমালোকে একো কৰিব নোৱাৰিলাহঁতেন। তোমালোক এতিয়া মূল্যহীনৰ পৰা মূল্যৱান হৈ আছে। এতিয়া পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি তোমালোকে সকলো জানিছা গৈছা। গতিকে প্ৰথমতে হৈছে পিতাৰ পৰিচয়। কৃষ্ণতো সবু শিশু হয়। সত্যযুগত তেওঁৰ বেহদৰ বাদস্বাহী হয়। তেওঁৰ ৰাজ্যত আৰু অন্য কোনো নাছিল। এতিয়াতো কলিযুগ, কিমান অনেক ধৰ্ম আছে। এইয়া এটাই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম কেতিয়া প্ৰতিষ্ঠা হ'ল, এইয়া কাৰো বুদ্ধিত নাই। তোমালোক সন্তানসকলৰো বুদ্ধিত পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি আছে। গতিকে প্ৰথমতে পিতাৰ মহিমাৰ ওপৰত ভালকৈ বুজাব লাগে। আমি জানো নিশ্চয় পিতাৰ পৰাই আমি পৰিচয় পাইছো। পিতাই কয় - সকলোৰে সংগতি দাতাও ময়েই হওঁ। কল্পই-কল্পই মই তোমালোক সন্তানসকলক ৰায় দিওঁ যে নিজকে আত্মা বুলি বুজা আৰু মোক স্মৰণ কৰা। তেতিয়া আত্মা পতিতৰ পৰা পাৱন হৈ যাব। আত্ম-অভিমানী হোৱা। আনকো আত্মা বুলি ভাবিলে তোমালোকৰ কুদৃষ্টি নাথাকিব। আত্মায়ে শৰীৰৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰে - মই আত্মা হওঁ, এওঁ আত্মা হয় - এইটো দৃঢ় কৰিব লাগে। তোমালোকে জানা প্ৰথমতে আমি 100 শতাংশ পাৱন আছিলো, আকৌ পতিত হ'লো। আত্মায়ে আহ্বান কৰে - বাবা আহ। আত্মাৰ অভিমান দৃঢ় হৈ থাকিব লাগে অন্য সকলো সম্বন্ধ পাহৰি যাব লাগে। আমি আত্মা মিঠা ঘৰৰ নিবাসী হওঁ। ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছো। এইয়াও তোমালোক সন্তানসকলে বুজি পোৱা। তোমালোকৰ মাজতো ক্ৰমানুসৰি আছে যাৰ স্মৃতি থাকে। ভগৱানে পঢ়ায়, কিমান আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে। ভগৱান আমাৰ পিতাও হয়, শিক্ষকো হয়, সৎগুৰুও হয়। তোমালোকে ক'বা আমি তেওঁৰ বাহিৰে আন কাকো স্মৰণ নকৰো। পিতাই কয় - দেহ সহিত দেহৰ সকলো সম্বন্ধ ত্যাগ কৰি কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোক সকলো ভাই-ভাই হোৱা। কোনোবাই মানে, কোনোবাই নামানিলে বুজিবা তেওঁ নাস্তিক। আমি শিৱবাবাৰ সন্তান হওঁ গতিকে পাৱন হোৱা উচিত। পিতাক মাতেই, বাবা আহি আমাক পাৱন কৰি বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলা। সত্যযুগত পাৱন হোৱাৰ কথাই নাই। প্ৰথমতে এইটো বুজি লোৱা যে এওঁ শিৱবাবা হয়, এওঁৰ দ্বাৰা নতুন দুনিয়া স্থাপন হ'ব। যদি সোধে যে বিনাশ কেতিয়া হ'ব, তেতিয়া ক'বা প্ৰথমে অল্কক (পিতাক) বুজা। অল্কক যদি নুবুজা পিছৰ কথাবোৰ কেনেকৈ বুদ্ধিত আহিব। আমি সত্য পিতাৰ সন্তানসত্য কওঁ। আমি কোনো মনুষ্যৰ সন্তান নহয়। আমি শিৱবাবাৰ সন্তান। ভগৱানুবাচ, ভগৱান তেওঁক কোৱা হয়, যি সকলো ভাইৰ পিতা। মনুষ্যই নিজকে ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰে। ভগৱানতো নিৰাকাৰ হয়। তেওঁ হৈছে পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু। কোনো মনুষ্য পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু হ'ব নোৱাৰে। কোনো মনুষ্যই কাৰো সংগতি কৰিব নোৱাৰে। ভগৱান হ'ব নোৱাৰে।

বাবা হৈছে পতিত-পাৱন। পতিত কৰি তোলে ৰাৱণে। বাকী এই সকলো হৈছে ভক্তিৰ গুৰু। এয়াও তোমালোকে বুজি পোৱা যে যি ইয়ালৈ আহে তেওঁ আস্তিক হৈ যায়। বেহদৰ পিতাৰ ওচৰলৈ আহি আহি নিশ্চয় কৰে যে এইয়া আমাৰ পিতা, শিক্ষক, সৎগুৰু হয়। যেতিয়া সম্পূৰ্ণ ৰূপে দৈৱীগুণ আহি যাব তেতিয়া যুদ্ধও আৰম্ভ হ'ব। সময় অনুসৰি তোমালোকে নিজেই বুজি পাবা যে এতিয়া কৰ্মাতীত অৱস্থাৰ ওচৰ চাপিছো। এতিয়া কৰ্মাতীত অৱস্থা ক'ত হৈছে! এতিয়া বহুত কাম আছে। বহুতকে বাৰ্তা দিবলৈ আছে। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ লোৱাৰ সকলোৰে অধিকাৰ আছে। এতিয়া যুদ্ধ পূৰ্ণ গতিত হ'ব। তাৰ পিছত এই হস্পিতাল, ডাক্তৰ আদি একো নাথাকিব। পিতাই সন্তানসকলৰ সন্মুখত বুজাই আছে যে, তোমালোক আত্মাসকলে 84 জন্ম শৰীৰ ধাৰণ কৰি নিজৰ ভূমিকা পালন কৰা। কাৰোবাৰ 70-80 জন্মও হয়। এতিয়া যাবতো

সকলোৱে লাগিব, বিনাশ হ'বই। অপবিত্ৰ আত্মা যাব নোৱাৰিব। পাৱন হ'বলৈ পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগিব, পৰিশ্ৰম আছে। 21 জন্মৰ কাৰণে স্বৰ্গবাসী হ'ব লাগিব। এয়া জানো সাধাৰণ কথা! মনুষ্যইতো কৈ দিয়ে - অমুক স্বৰ্গবাসী হ'ল। হেৰ' স্বৰ্গ ক'ত আছে? একোৱে বুজি নাপায়। তোমালোক সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হৈ থাকিব লাগে যে ভগৱানে আমাক পঢ়ায়, বিশ্বৰ মালিক কৰি তোলে। এক প্ৰকাৰৰ আনন্দ হৈছে স্থায়ী আন এক প্ৰকাৰ হৈছে ক্ষণিকৰ। নপঢ়িহে, নপঢ়ালে কি আনন্দ থাকিব? আসুৰী গুণবিলাকক আতৰাব লাগে। পিতাই কিমান বুজায়, কৰ্মভোগ কিমান আছে। যেতিয়ালৈকে কৰ্মভোগ আছে তেন্তে তাৰ চিন হৈছে এতিয়ালৈকে কৰ্মাভীত অৱস্থা হোৱা নাই। এতিয়া পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে। কোনো মায়াৰ ধুমুহা যাতে নাহে। সন্তানসকলৰ এইটো নিশ্চয় আছে যে পিতাই আমাক অনেকবাৰ মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তুলিছে। এইটো বুদ্ধিত আহিলে সেয়াও অতি সৌভাগ্যৰ কথা। এইয়া হৈছে বেহদৰ বিশাল স্কুল। সেয়া হৈছে হদৰ, সৰু। পিতাৰতো বহুত দয়া ওপজে, কেনেকৈ বুজাওঁ - কিছুমানৰ এতিয়াও ভূত আতৰা নাই। অন্তৰত অধিষ্ঠিত হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে অধঃপতিত হৈ যায়। কিছুমান সন্তানতো অনেকৰ কল্যাণ কৰিবৰ বাবে তৈয়াৰ হৈ আছে। অম্মা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) ঈশ্বৰীয় নিয়মৰ বিৰুদ্ধে কোনো কাম কৰিব নালাগে। কাৰোবাৰ মাজত যদি ভূত প্ৰৱেশ কৰিছে বা দৃষ্টি বেয়া হয় তেন্তে তেওঁৰ সন্মুখৰ পৰা আঁতৰি যাব লাগে, তেওঁৰ সৈতে বেছি কথা পাতিব নালাগে।

(2) স্থায়ী আনন্দত থাকিবলৈ হ'লে পঢ়াত পুৰা ধ্যান দিব লাগে। আসুৰী গুণ আতৰাই দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰি আত্মিক হ'ব লাগে।

বৰদান: প্ৰতিটো চেকেণ্ড ৰ প্ৰতিটো সংকল্পৰ মহত্ব বুজি জমা ৰ হিচাপ ভৰপূৰ কৰোঁতা সমৰ্থ আত্মা হোৱা সংগম যুগত অবিনাশী পিতাৰ দ্বাৰা সকলো সময়তে অবিনাশী প্ৰাপ্তি হয়। গোটেই কল্পত এনেকুৱা ভাগ্য প্ৰাপ্ত কৰাৰ এইয়া এটাই সময় - সেয়েহে তোমালোকৰ স্লোগান হ'ল - "এতিয়া নহ'লে কেতিয়াও নহ'ব"। যি শ্ৰেষ্ঠ কৰ্ম কৰিবলগীয়া আছে, সেইয়া এতিয়াই কৰিব লাগে। এইটো স্মৃতিৰে কেতিয়াও সময়, সংকল্প বা কৰ্ম ব্যৰ্থত নাযাব। সমৰ্থ সংকল্পৰ দ্বাৰা জমাৰ হিচাপ ভৰপূৰ হৈ যাব আৰু আত্মা সমৰ্থ হৈ যাব।

স্লোগান: প্ৰতিটো বাণী , প্ৰতিটো কৰ্মৰ অলৌকিকতাই হৈছে পবিত্ৰতা , সাধাৰণতাক অ লৌকিকতালৈ পৰিৱৰ্তন কৰি দি যা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!

ব্ৰহ্মা পিতাৰ সমান হ ' বলৈ বিশেষ পুৰুষাৰ্থ

লৌকিকতাত যাতে অলৌকিকতাৰ স্মৃতি থাকে। লৌকিকত থাকিও আমি অন্য লোকৰ পৰা উপৰাম। নিজকে আত্মিক ৰূপত উপৰাম বুলি ভাবিব লাগে। কৰ্তব্যৰ পৰা উপৰাম হোৱাটো সহজ, কিন্তু তাৰ দ্বাৰা দুনিয়াৰ মৰমীয়াল হ'ব নোৱাৰা, কিন্তু যেতিয়া শৰীৰ পৰা উপৰাম আত্মা ৰূপত কাৰ্য কৰিবা তেতিয়া সকলোৰে মৰমৰ হৈ যাব। ইয়াকে অলৌকিক স্থিতি বুলি কোৱা হয়।